

La Revista

Número 10

CEPA Enric Valor. Alzira

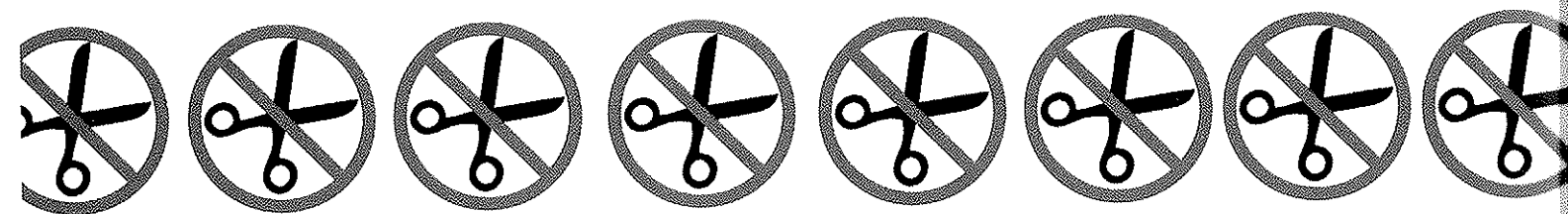
July 2012

Crisi i educació

Centenaris de la Constitució de Cadis i
de l'enfonsament del "Titanic"

Excursió a Burgos i Sòria

La Revista

Publicació del CFPA Enric Valor d'Alzira

Directors

Isabel Andrés i Xavier Naval

Temes d'actualitat

CRISI I EDUCACIÓ

Ens juguem el futur

Estem travessant uns moments crítics per a l'educació. Les darreres disposicions del Govern Valencià en matèria educativa van encaminades no a solucionar els problemes educatius que sense cap dubte hi ha en l'actual sistema, sinó a donar solució a una crisi econòmica fruit d'una especulació urbanística exacerbada i una política financera que no té res a veure amb la responsabilitat que el poble espera d'aquestes institucions.

No sols han estat unes mesures que han incidit directament en el nivell de vida i l'estabilitat en el treball del professorat (retallades salarials), les seues con-

dicions laborals (augment d'hores lectives) o de salut laboral, sinó que, sobretot, afecten, i afectaran més encara, el futur dels usuaris d'aquest servei públic en aspectes molt importants dels quals encara no som del tot conscients.

En un moment en què tots tenen clar que per tal de canviar el cicle econòmic i créixer cal que la gent que s'incorpore al món laboral estiga més formada i especialitzada, ens trobem amb decisions tan incongruents com augmentar la ratio d'alumnes per aula (penseu que al nostre centre es vol ampliar fins als 42 alumnes en alguns grups), la no substitució de pro-

fessorat amb malaltia quan la baixa no supere els 15 dies o l'eliminació del professorat interí els mesos d'estiu. Aquestes mesures potser redueixen les despeses aquest any en educació i faran quadrar uns pressuposts, no ho sabem, però el que és segur és que els alumnes de tots els centres de la nostra comunitat estaran escolaritzats en pitjors condicions que les que tenien fins ara i que influiran negativament en la seua formació.

No dubte que l'interés i la voluntat dels treballadors de l'ensenyament serà sempre el d'aconseguir que els seus alumnes superen aquestes dificultats i altres que

en puguen aparéixer en el futur. Però la seua consciència els fa mobilitzar-se per tal d'intentar que no minve la qualitat en l'ensenyament i per això ens heu vist darrere la pancarta de "no a les retallades" cada dijous a la porta del centre, i a les multitudinàries manifestacions convocades per sindicats i associacions de pares i d'alumnes o fent vaga.

Donem les gràcies a l'alumnat i als membres de l'Associació d'Alumnes que ens han acompanyat en aquestes mobilitzacions i que són conscients que de l'èxit o el fracàs d'aquestes depèn en gran mesura el futur de l'educació.

Manuel Valls

L'escola Enric Valor rep el premi Murta

El passat dia 26 d'abril, a la Casa de la Cultura d'Alzira, l'associació cultural Illa del Xúquer guardonà l'escola d'adults Enric Valor per tota una trajectòria de fidelitat a la segona oportunitat, d'ajuda respectuosa a totes aquelles persones que han necessitat un cop de mà per a tirar endavant nous reptes personals, dins el

Acte de lliurament del premi.

món dels adults. Fins ací tot normal i correcte. Guardonar: Inf. verb. Acció d'entrega d'un present on es reconeix un mèrit.

Si hagués de dir alguna cosa respecte de com anà la vetllada, diria que hauria pogut eixir millor, encara que no va despagar en cap moment. Un primer plat

(Continua en la pàg. 4)

La matrícula per al curs vinent s'obrirà en juny

En el present curs, i com a novetat respecte dels cursos anteriors, els alumnes que ja estiguen matriculats ara mateix en algun curs en la nostra escola podran matricular-se en el mes de juny si volen continuar els seus estudis en el 2012-2013. Aquesta matrícula, que s'ofereix a tots els alumnes del centre, garantirà una reserva de la plaça en el curs elegit.

Per a poder matricular-se, és necessari o bé tindre aprovat aquest curs (2011-2012) o bé continuar en el mateix nivell que s'ha fet en el curs actual. Per tant, els alumnes de graduat (GES) només podran matricular-se a partir del 22 de juny, dia en què es faran saber les notes finals del curs. Els alumnes dels tallers

podran renovar la matrícula (per al mateix taller o per a qualsevol altre) a partir del dia 4 de juny. L'acabament d'aquest primer termini de matrícula serà el dia 29 de juny en tots els casos. L'horari de presentació d'impresos serà de 9.00 a 10.00 hores.

Per a fer efectiva la matrícula s'ha de presentar en la secretaria del centre l'imprès de matrícula

corresponent del curs elegit, acompanyat dels justificants del banc que s'hi indiquen. L'imprès de matrícula es pot demanar en la secretaria o bé imprimir-lo des de la pàgina web del centre:

http://www.wix.com/cfpaenricvalor/web/inici#!_noticies

Els alumnes nous no podran matricular-se en juny i hauran de fer-ho obligatòriament en el segon període de matrícula que s'obrirà entre el 6 i el 20 de setembre de 2012. Els alumnes ja matriculats que no vulguen renovar la matrícula en juny podran fer-ho igualment en aquest segon període, sempre a expenses que queden places vacants en el curs elegit.

L'escola Enric Valor rep el premi Murta

(Ve de la pàg. 3)

de la vetllada va ser l'actuació d'un quartet d'actors joves, Vol de Núvol, que s'atreviren amb adaptacions de rondalles d'Enric Valor a ritme de rap: *En Rip Rap Rondalles*, boníssims! Una posada en escena austera però sobrada, que ens deixà un bon gust de boca, amb els llavis torçats com els bigots de Dalí (això va adreçat a tots els qui no vinguéreu; era debades, encara que algú li dedicà un temps per a congratular als presents).

El segon plat fou el mateix acte d'entrega del guardó a mans de la nova i jove presidenta de l'associació cultural Illa d'Alzira, Natura Colomer, que amb seny i coratge, encetà una nova etapa d'aquesta entitat cultural (antiga associació cultural Bloc de Progrés Jaume I) reconeixent l'EPA Enric Valor, com a institució mereixedora d'aquest guardó per la seua trajectòria quasi altruista en els seus primers moments, i per tota una trajectòria docent, cultivadora, valencianista i

plena de bons resultats dels seus usuaris, adults d'entre 18 i 90 anys que busquen millorar acadèmicament. Reberen el guardó de manera conjunta i en nom de tots els docents que han passat per ací, la seua primera i valenta directora Maria Peiró, Alcía Sifre, que agafà el testimoni fins a l'actual director, Manolo Valls. Tots tres ens adreçaren unes paraules d'agraïment al temps que van delitar-nos amb anècdotes que s'han viscut a l'EPA. També es va recordar que al si de l'es-

cola es porten a terme activitats paral·leles d'activitats extraescolars d'allò més interessants.

Per a concloure, us diré que el guardó es dona al voltant de la commemoració del 25 d'Abril de 1707, en què els valencians perdérem els nostres furs a mans de les tropes borbòniques, i sembla que tots els guanys estatutaris aconseguits en democràcia estiguen de nou en perill.

PS: No he anomenat la paraula crisi. Salut i ecologia.

Vicent Camarasa

Activitats del semestre

Viaje a Burgos i Soria

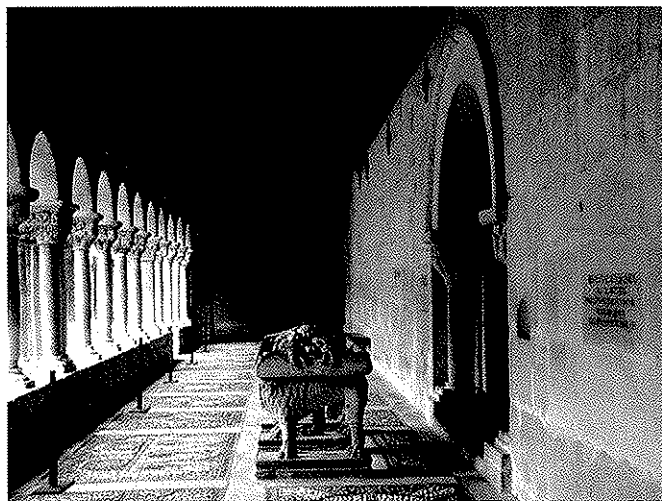
Llegamos al Burgo de Osma, donde lo primero que apreciamos es el cambio de temperatura. Nada tiene que ver la temperatura de Valencia con la de estas tierras de Soria. Mucho frío y encima lloviendo. Pero, a pesar de todo, el tiempo no fue un impedimento para poder disfrutar de todas las maravillas que pudimos descubrir en esta localidad.

El monumento más destacado: la catedral, uno de los edificios religiosos más importantes de toda Soria. Realmente sorprendente, cómo una localidad tan pequeña alberga una catedral tan majestuosa.

La siguiente visita la realizamos a Santo Domingo de Silos, donde nos hospedamos. Una

villa situada en las montañas del sudeste de la provincia de Burgos, en el valle del Tabladillo, a 1000 m de altitud sobre el nivel del mar. La historia de la villa y del monasterio siempre ha ido unida.

El monasterio remonta sus orígenes al siglo X. Ocupado actualmente por monjes benedictinos, destaca sobre todo la grandiosidad del claustro románico donde se alza el ciprés al que hace alusión Gerardo Diego en su poema. Sin duda un lugar para el retiro, el silencio y la meditación. La antigua botica donde destilaban las plantas, los botes donde guardaban los ingredientes para los medicamentos y las fórmulas magistrales, es lo que más me gustó, pues

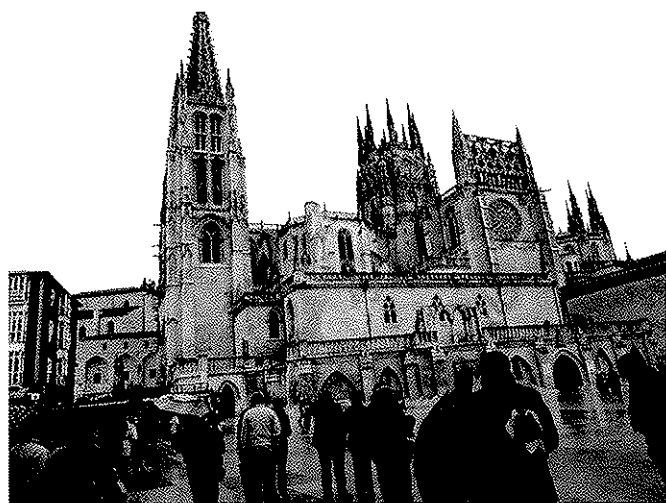
Claustro del monasterio de Silos.

del resto del monasterio poco más pudimos ver, ya que está destinado al uso privado de los monjes. Sin duda, entrar en la iglesia, con el intenso olor a incienso y las dulces voces de los monjes, hace que por unos momentos te sientas trasladado a otra época...

Siguiente parada, la capital: Burgos. Las palabras se quedan cortas al describir su principal monumento, la catedral, cuya construcción termina en el año 1240. De la catedral podría pasarse horas describiéndola y hablando de ella, pero simplemente voy a hacer mención de lo más destacado. Faltan ojos para admirar tan impresionantes riquezas: capillas dedicadas a diversos santos, nobles

enterrados, obispos, etc. Cabe destacar el suelo del crucero, donde reposan los restos del Cid Campeador y su esposa Doña Jimena, la escalera dorada realizada por Diego Siloé (1519-1522). La estatua yacente del Obispo Mauricio, su fundador. Los impresionantes órganos, las rejas y las capillas, el museo con tantísimos tesoros que en él alberga... Solamente utilizaré una palabra para describir la catedral: **impresionante**, por dentro y por fuera.

La siguiente parada: yacimientos de Atapuerca. Nos muestran un conjunto de cavernas, donde fueron encontrados los restos fósiles más emblemáticos de la historia del hombre: el cráneo completo y la cadera del *Homo*

Catedral de Burgos

Covarrubias.

heidelbergensis, sus herramientas, restos de mamíferos de gran tamaño, adornos del homo sapiens y muchísimas otras piezas, que constituyen el gran legado de la sierra de Atapuerca.

En la ciudad de Burgos también visitamos el Museo de la Evolución Humana, donde pudimos ver todos estos restos al natural.

El reto del museo ha sido principalmente traducir el conocimiento científico sobre la evolución humana, enmarcado en un ambiente vegetal que recuerda la presencia del hombre en la tierra y evoca la sierra de Atapuerca.

Otra de las poblaciones que visitamos fue Covarrubias, una preciosa villa medieval, a orillas del río Arlanza, es especialmente conocida por su arquitectura tradicional bien conservada

(viviendas castellanas con entramado de vigas de madera) y por supuesto por sus monumentos: el Torreón de Fernán González, La Iglesia de Santo Tomás, el Archivo del Adelantamiento de Castilla, las murallas medievales, pero como monumento destacado, La Colegiata. En el interior el mismo párroco nos hace de guía. Presume que la colegiata ha sabido conservar sus tesoros a lo largo de la historia y no ha caído en manos de coleccionistas o anticuarios cómo ha ocurrido en otras iglesias o catedrales. Pero sobre todo, una de las tumbas más destacadas es la de la princesa Cristina de Noruega, que vino a contraer matrimonio con el hermano de Alfonso X el Sabio, el infante Felipe de Castilla, en el 1257. Murió en el 1262, según cuenta la

leyenda de melancolía, al verse alejada de su país de su cultura y de sus gentes. En su tumba apreciamos un corazón formado de cardos, símbolo del amor eterno.

Como broche final a nuestro viaje, realizamos una preciosa ruta de senderismo por el cañón del río Lobos, ya en la provincia de Soria. Un recorrido solo imaginado en los cuentos de hadas. Destacamos las formaciones naturales en la roca, las cuevas naturales que el agua ha ido formando a lo largo de los siglos. El río, que atravesamos saltando piedra por piedra en múltiples ocasiones. Los buitres, que nos acechan a lo largo del camino... ¿caerá alguno al agua? No sólo lo pensaban los buitres, sino creo que todo el grupo que formábamos la excursión...

Llegamos a la cueva Grande, próxima a la ermita de San Bartolomé. La historia cuenta que los templarios eligieron este lugar como un lugar mágico, ya que justo se encuentra en el centro entre el Atlántico y el Mediterráneo. En las proximidades encontramos colmenas de abejas realizadas en troncos de árboles que dan nombre al lugar: Colmenar de los frailes.

Un viaje precioso, para repetir y poder saborearlo sin prisas, con mil ojos y mil oídos a la vez.

*Enrique Llopis
Garrigues*

Visita al Museo de la Evolución Humana

Impresiones de un viaje

Del 28 de abril al 1 de mayo (2012), un grupo de amigos, compañeros, profesores y alumnos cargados con mochilas y maletas, con buen humor, ilusión, curiosidad por conocer; con ganas de descansar y desconectar de la rutina. Desafiamos a la "Petra" que cumplió sus amenazas de frío, viento, lluvia e incluso nieve, y nos dirigimos a la parte oriental de la Submeseta Norte peninsular, a Burgo de Osma, Burgos, Covarrubias, Silos, Atapuerca y Cañón del río Lobos.

Pronto empezamos a dejar penetrar por nuestros sentidos y mente nuevas imágenes, voces, murmullos, olores, sabores e informaciones de aquellas regiones españolas que en mi caso casi desconocía. Aquí tenéis algunas pinceladas de la experiencia.

BURGO DE OSMA (Soria). Conjunto Histórico Artístico desde 1993, es el resultado de constantes asentamientos que comienzan en Uxama, ciudad sobre un cerro, arévaca y luego romana, que fue la base para la fundación de

Osma, al borde del río Ucero. En sus arrabales se formó El Burgo de Osma por cuyas calles, irregulares y a veces tortuosas, y bajo los soportales de sus casas resulta una delicia pasear. Nos llamó la atención su catedral, primero románica pero pronto de estructura gótica que va, con el tiempo, añadiendo elementos renacentistas y barrocos. Lo mejor: los comentarios del guía y la intervención de nuestro compañero David acerca de la Virgen del Espino, patrona de la ciudad, que según nuestro informador nunca puede salir sola en procesión, siem-

Interior del Museo de la Evolución Humana.

pre debe ser acompañada por otra imagen menor de la misma Virgen (festividad 15 de agosto).

BURGOS. Aunque cerca hay restos neolíticos y de la E. del Hierro, se considera que la ciudad fue fundada en el siglo VIII. Cuando posteriormente el condado de Castilla se independiza del reino de León se convierte en la capital del reino castellano; esta categoría la mantuvo desde el siglo XIII al XV (reinado de los Reyes Católicos) de manera intermitente. En el siglo XVI, la visita de Carlos I, nieto de los Reyes Católicos, hizo que se construyera una puerta monumental de estilo renacentista en cuya

parte central aparece representado Carlos como emperador alemán. Y, por esta puerta accedimos al interior de la ciudad, apareciendo ante nuestros ojos una catedral gótica imponente: 4 puertas, 19 capillas, 38 altares, 58 pilares, 33 rejas de hierro y 2 de bronce..., altura del crucero 50 m. Al igual que en Burgo de Osma, se demolió la románica y se construyeron bóvedas de crucería, arbotantes, pináculos, torres apuntadas que parece desean tocar el cielo; se abrieron más vanos que se cubrieron con vidrieras y, el paso del tiempo fue dejando su impronta estilística: Renacimiento, Plateresco, Barroco-Churrigueresco,

Yacimiento de Atapuerca.

Rococó y el Neoclásico apuntando en la puerta principal. A destacar: el Cimbório, la puerta del Claustro de Gil de Siloé y la portada gótica de piedra policromada, la Escalera Dorada, la bóveda de la capilla del Condestable, el retablo de la capilla de Santa Tecla, triforios, relieves pictóricos en el trasaltar, el Coro, esculturas, tallas, pinturas, sepulcros, mármoles y un largo etcétera. Todo un alarde de técnica constructiva y decorativa en el que no falta ni lo curioso como el Papamoscas, ni lo

épico: la tumba del Cid y Doña Jimena.

Más relajante resultó caminar por el Paseo del Espolón para dirigimos al Museo de la Evolución Humana: construcción abierta de estructuras metálicas y vidrio que contiene en secciones intimistas, como si de joyeros se tratara, restos materiales y fósiles tanto de animales como de hominos de Atapuerca. Otras partes están dedicadas a la evolución biológica, cultural y de ecosistemas. Esta visita completaba la del yacimiento de la Trinchera

de Atapuerca y allí nos encontramos a Miguelón y a Rafa. ¿Quiénes son? Veamos.

¿Quién no se ha preguntado alguna vez sobre nuestro árbol genealógico? Pues bien, en Atapuerca, tocados casi todos con cascos de seguridad blancos, nuestra excelente, entusiasta y profesional guía, con el casco rojo, no nos dio certezas, sí alguna luz y muchas hipótesis como respuesta a la pregunta formulada. Dejó a nuestro albedrío inclinarnos por el creacionismo, lamarckismo o evolucionismo, pero nos presentó, tras describirnos la Sima del Elefante, la Galería y La Gran Dolina, al *Homo heidelbergensis*: Miguelón (descubierto el mismo día que Indurain ganaba su 2º Tour de Francia), alrededor de

400.000 años, y al *Homo antecessor*: Rafa, (por su potente brazo), 1,2 millones de años, los restos más antiguos de Europa. Lo que más me llamó la atención es que se ha comprobado a través de los restos, que había individuos con deformaciones o deficiencias físicas y que la tribu no los abandonaba; cuidaban de ellos hasta su muerte. Habrá quien prefiera resaltar que practicaban el canibalismo, utilizaban palillos y probablemente enterraban a sus muertos.

Hasta aquí, todo muy interesante, pero lo verdaderamente extraordinario fue Silos y el monasterio de Santo Domingo, con su claustro, su iglesia, su ciprés, su botica, su silencio, su canto gregoriano, sus monjes; y ya fuera de sus muros, la corriente con-

Cruzando el río Lobos.

Ermita de San Bartolomé.

tinua de agua, la llovizna constante, valles y pequeñas elevaciones a nuestro alrededor, el verde de los cultivos... Ese claustro románico, verdadero evangelio en piedra, en donde, a través de las escenas esculpidas (la Ascensión, Pentecostés, la Resurrección, los discípulos de Emaús, la duda de santo Tomás, la Anunciación o el árbol de Jessé) los cristianos, la mayoría analfabetos, aprendían la doctrina, comprobaban la jerarquización social y alimentaban la esperanza de una vida feliz y eterna después de este valle de lágrimas. La belleza es tal que no importan deformaciones anatómicas, ni la falta de movimiento, ni el hie-ratismo, ni la isocefalia, ni la falta de perspectiva. Cristo o la Virgen por

encima de los otros representados, unos grupos superiores a otros, como la sociedad feudal medieval estamental que la propia Iglesia sacralizaba. La expresión y el simbolismo juegan un papel importantísimo.

Impresionante entrar en la iglesia monacal neoclásica de San Sebastián, aquí sí que el hombre domina el espacio; nos impacta la desnudez decorativa de sus paredes, simples pilastras dóricas, la escasez de imágenes, el imponente crucificado en el ábside y la cita segura con los monjes que a lo largo del día se unen en oración y cantos: Laudes, Prima, Tercia, Sexta, Nona, Vísperas y Completas, "Siete veces al día

te alabo", como propone el profeta.

Los monjes continúan con su labor evangelizadora, económica y cultural. Su biblioteca cuenta con unos 160.000 volúmenes, fue en su archivo donde se encontraron las Glosas Silenses. Pero, entre las referencias literarias, una de las más famosas es el soneto de Gerardo Diego (1924) dedicado al centenario ciprés, cuya lectura eleva nuestro espíritu y que él escribió en el libro de visitas.

COVARRUBIAS. La anécdota de la princesa noruega Cristina, que en el siglo XIII contrajo nupcias con el infante D. Felipe y poco después murió y fue enterrada aquí; y sobre todo el desparpajo del cura-guía, la pequeña pintura de Van Eyck con su detallismo minucioso, tratamiento de la luz, de las telas, perspectiva, pero mejor todavía, el

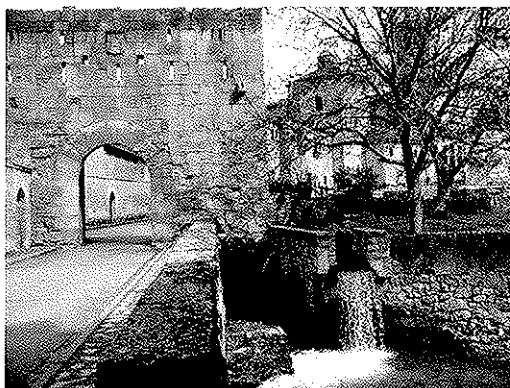
callejear, apreciar las construcciones rurales típicas y probar las morcillas de arroz y los mantecados.

Y, ya de regreso, el último placer: caminar, contemplar, escuchar, admirar y conversar en medio de un paraje natural que se ha configurado gracias sobre todo a la roca caliza y al río Lobos, que ahora de vez en cuando desaparece, o aparece en forma de riachuelo o de estanque decorado con plantas acuáticas y cañaverales. Pinos, sabinas, quejigos, alguna encina, estepa, y águilas, buitres, cuervos, patos y diversos tipos de pájaros pudimos encontrar a lo largo de los 10 o 12 Km que recorrimos. Esta vez no nos llovió.

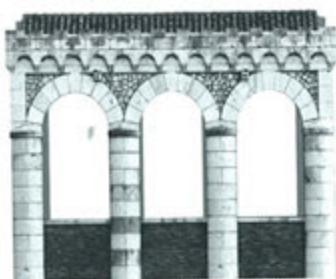
Y, lo último y deseado, reencontrar nuestro sol, nuestra luz y la verdadera primavera que había sido abortada por el frío en la meseta castellana y ahora aparecía ante nuestros ojos como un canto a la vida pregonera del verano.

**GRACIAS A
LOS ORGANIZADORES,
Y SED FELICES.**

Teresa Benedito (Anglés III)

Arco de San Juan de Silos.

27 Trobada de Centres d'Ensenyament en València de la Ribera 22 d'abril ANTELLA 2012

La 27a Trobada d'Escoles en València de la Ribera se celebrà el proppassat 22 d'abril a la localitat riberenca d'Antella, la qual acollí, a la vora del riu Xúquer, vora 28.000 persones de la Ribera per a participar en els més de 60 tallers per als més menuts, un munt d'actuacions i animacions de carrer, a més de la presència de la Muixeranga d'Algemesí i un descens de troncs pel riu Xúquer. Un programa ben complet per reivindicar l'ensenyament i l'ús social del valencià.

Les trobades sempre han sigut un espai públic, lúdic i reivindicatiu, on pares i mares, ense-

nyants, alumnat, ajuntaments i entitats socials diverses han unit esforços en defensa del valencià i d'aquells reptes educatius i socials valorats com a imprescindibles en cada moment. Les Trobades han sigut i són la suma voluntària i decidida dels qui fem i estimem el valencià, la nostra cultura, el nostre país. Però enguany, l'organització de les trobades ha aconseguit que aquestes es convertisquen, a més, en una manifestació popular més de les convocades exigint uns serveis públics de qualitat i suficients sota el lema **NO A LES RETALLADES! SÍ AL VALENCIÀ!**

El programa de la 27a Trobada s'obrí amb la celebració de la tradicional cercavila cívica amb la presència dels centres d'ensenyament de la comarca fins a l'entaulat de la Trobada. Posteriorment es feren els parlaments de les autoritats i l'organització de la Trobada i en acabar aquestos s'iniciaren els tallers dels centres educatius de la comarca, les actuacions d'entaulat, les exposicions i les diverses activitats esportives.

Els tallers de la nostra escola.

Cal fer esment del gran encert que va estar el fet d'ubicar les activitats de la Trobada enfront de l'Assut d'Antella, un dels paratges més bonics de la comarca, que ens proporcionà una vista excel·lent a més d'una bona ombra al llarg de bona part del matí.

La nostra escola hi va participar amb dos tallers que ja s'havien celebrat altres anys i que

van tindre molt d'èxit: un taller d'intercanvi de llibres i un altre de te i coques casolanes. Veritablement fou un dia molt agradable de germanor entre tots aquells que estimem la nostra llengua i que pensem que encara és possible aconseguir un millor futur per a l'ensenyament públic i en valencià. Us hi esperem el pròxim any!

Lourdes Fons

Assut d'Antella.

Premis Sambori

He rebut el Premi Sambori Comarcal. No m'ho podia creure! I es va fer realitat. El dia 20 d'abril a les 6 de la vesprada en l'Auditori d'Antella es van donar els premis. I allí estava jo. L'auditori estava ple de gom a gom, ja que tots els qui rebíem els premis estàvem acompanyats per la nostra família i amics. Hi havia un muntó de gent, molts xiquets i xiquetes acompanyats pels seus professors, també gent més major, de les escoles d'adults i de les escoles oficials d'idiomes d'altres pobles, i tots, amb molta il·lusió. En la meua categoria es van donar quatre premis i, quina casualitat que totes les premiades érem dones. Jo vaig estar molt ben

acompanyada per la meua família, i amb Lourdes i Isabel, de l'escola, a qui agraiisc que estigueren amb mi. La veritat és que em vaig sentir com una

xiqueta amb sabates noves. Recorde que li vaig dir a Lourdes que estava nerviosa i ella em va contestar: "No estigues nerviosa, tu només, gaudeix". I això vaig

fer, vaig fruit com una més de les xiquetes que hi havia allí.

El premi va consistir en un diploma i un muntó de llibres que em vindran molt bé per a perfeccionar el valencià.

Quan escric ho faig amb molta il·lusió, però sempre pense que, a més de donar-me satisfacció, no anirà més enllà, així que, rebre el premi ha sigut un somni fet realitat. Estic molt satisfeta perquè sempre és bonic que et reconeguen alguna cosa que has fet amb il·lusió.

Vull donar les gràcies a Lourdes per ajudar-me i per incentivar-me, i a l'escola per ser el trampolí pel qual ha sigut possible este premi.

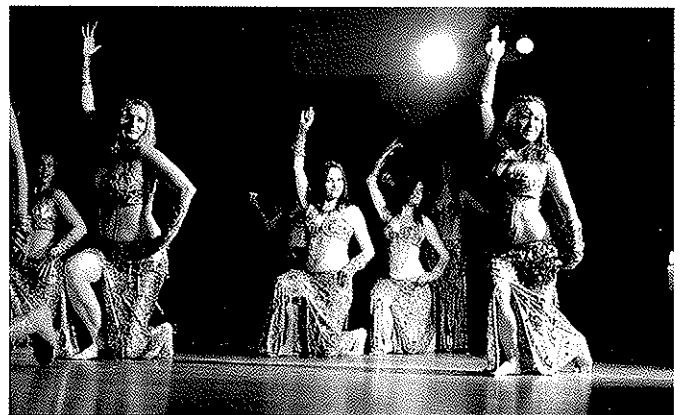
Espere que vos agrade, que vos faça somiar i sobretot somriure.

Consuelo Sempere Pelufo

La danza de la esperanza

Un año más nuestra Escuela de Adultos Enric Valor de Alzira junto a Nuga Egyptian Dance School organizaron la Gala Internacional de Danza y artes escénicas solidaria con la Asociación Española contra el Cáncer de Valencia, contó con la participación de artistas de gran categoría internacional en la que estuvieron representados Cuba, Inglaterra, Letonia,

Egipto, Chile, Colombia y España. Diversos estilos de danza desde el ballet clásico hasta los bailes latinos pasando por la danza oriental clásica, electro, funky, española, etc. Tuvimos el honor de contar con la magnífica presentación realizada por el gran artista internacional Manuel Mascarell. Todos actuaron desinteresadamente mandando un mensaje de apoyo y esperanza a

todas aquellas personas que sufren cada día, cada minuto para decirles que pensamos en ellos e

intentamos apoyarlos dándoles esperanza en el futuro.

Nuga Idriss

Visita al MUMA

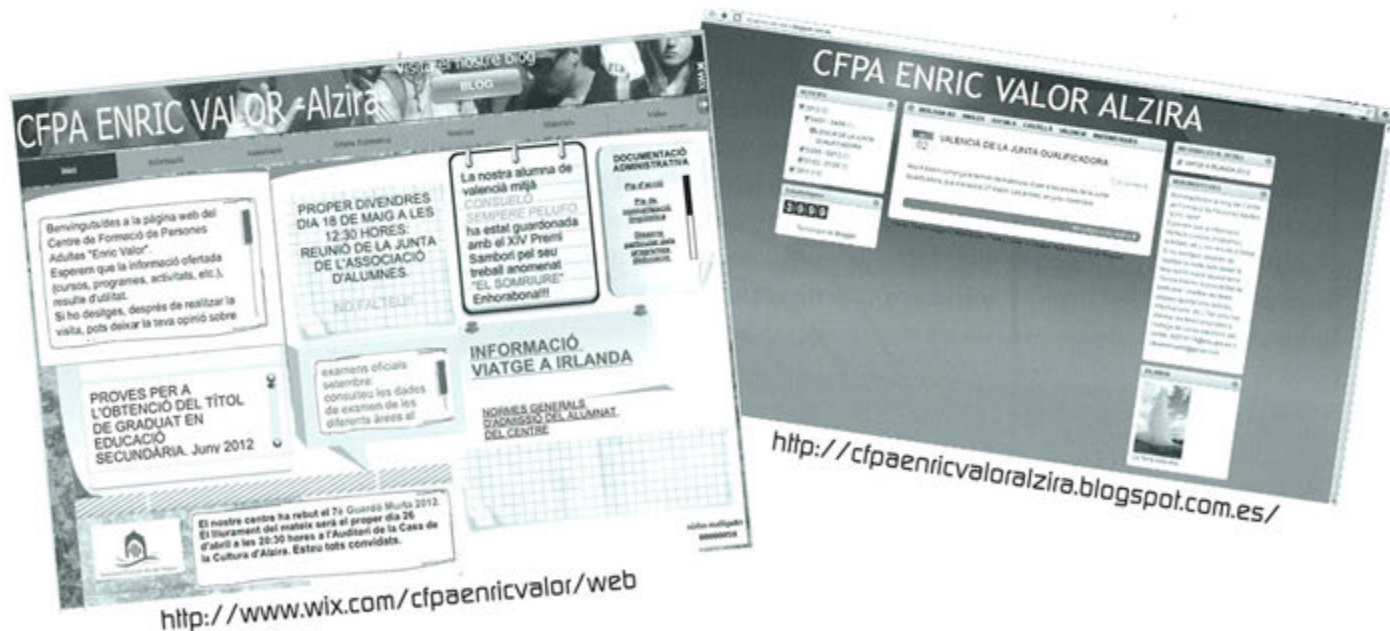
El grup de GES I matí visitarem el MUMA (Museu Municipal d'Alzira). Allí varem veure coses molt interessants. Ens va cridar l'atenció la maqueta de la ciutat, tota rodejada pel riu Xúquer, on es veu clarament que Alzira era una illa i com el riu i la muralla en l'època dels àrabs eren elements defensius molt importants.

També ens van agradar les restes de ceràmica i pintura àrabs que s'han descobert a la planta baixa i que ens indiquen que era una vivienda musulmana.

Després varem veure els objectes i murals on ens expliquen totes les troballes que s'han fet des de l'època dels homes primitius, passant pels ibers, romans i musulmans que ens han donat una idea de com vivien i els objectes que utilitzaven.

Visiteu la pàgina web i el bloc del centre!

Hi trobareu informació actualitzada sobre convocatòries, activitats escolars i extraescolars, material extra de classe, calendari de matriculacions, legislació, enllaços...

Ah, i prompte també LA REVISTA de l'escola!

Opinió

Majorities, minorities, crisi i retallades

Em pareix curiós que fóra l'any 1975, finals de la dictadura, a Espanya, quan sonava per primera vegada "Crisis? What Crisis?" de Supertramp. I mira per on, mai pensàrem que una paraula tan curta, tindria tant de pes.

La crisi no és una broma, no és una crisi solament financera, o de diners. A eixa crisi no haguérem arribat sense que es produïra abans una crisi d'ètica, de des-govern, de falta d'idees, d'avarícia, de creure els qui arriben a un lloc de rellevància, que és com rebre una herència multimilionària, i sobretot d'una mancança d'empatia i humanitat quasi absoluta.

Aquest país ha estat governat dècades, per gent que no ha sabut administrar ni produir. Vaja, gent que ni llaura, ni porta càrrega, com diríem a la meua comarca; i a força de voler pujar amb el mínim esforç, han mort la gallina dels ous d'or. I mira que és un conte sabut, i resabut, que ben avisats havien d'estar! Han malbaratat tot el que hem pagat, i mira que hem pagat aquests últims 20 anys, a més de les subvencions rebudes

de la Unió Europea, que no són debades: han canviat diners fresquets i gastadors per avui, per fam per a demà (ací

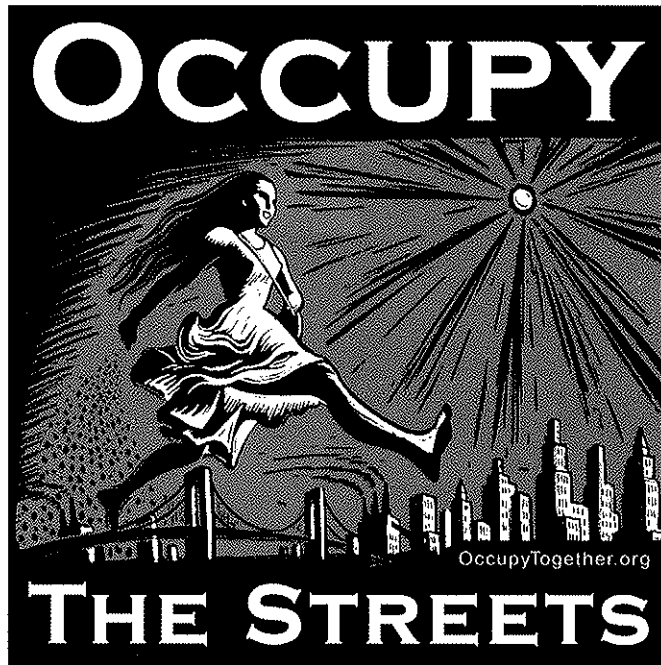
barbaritats, i més tard del que haguera calgut, s'està produint la verdadera crisi, la que no condueix enlloc, la crisi

encara que siguen minoria els fan por, perquè són una minoria molt més preparada del que ells voldrien, cosa també aconseguida majorment per l'escola pública, que no hem de deixar mai desacreditar, ni rebaixar, si no volem deixar ja de "ser".

A aquesta "gran minoria", li han pegat pals els que haurien cuidat que no els passara res, i ells, han tornat a per més... Això no s'ho pensaven, eixa altra minoria autoritària que es pensa que la gent està al món per a servir-los.

A eixa minoria nostra, que la llei protegeix perquè ningú els alce la mà, o la veu, quan es tracta de pares o mestres a l'escola, els han agarrat del monyo, els servidors de l'ordre públic, i els han corregut a porrades, autoritzats, pels governants que estan per a garantir la seua protecció, i tots ho hem vist en la televisió... però a pesar del "malcrio" que sempre els hem donat, han sigut valents i solidaris.

Ara s'ha de procurar que no hagen rebut debades, i que aquest govern que ha de fer la voluntat del poble, no faça el que millor li

estem ja), renunciant a la nostra producció agrícola i deixant que la indústria se n'anara a països amb mà d'obra barata i quasi esclavista, cosa que s'hauria d'haver tingut en compte, per part d'un govern que cobraven sous de grans superdotats, però que l'única cosa que han fet ha sigut col·locar-se, pagar els favors que haja calgut, sempre amb els diners nostres, o siga públics, i endeutar-nos fins a un punt indecent.

I per fi!, per fi després de tant de temps d'aguantar tota classe de

social. Aquesta situació de canvi, ha costat, i encara no les tinc totes, però em té esperançada, perquè són el més joves els qui s'han posat al capdavant, i no pareix que estiguen disposats a rendir-se. Això sí, són molts universitaris i alumnes d'instituts públics, per fi la meua gent, a la meua província, pareix que obrin l'ull.

Diuen que han sigut molts protestant, i és veritat. De tota manera, no crec que siguen majoria, però sí que em pareix, com vaig llegir a un article l'altre dia, que

convinga per als seus interessos, i que treballen per als nostres, que és la raó per la qual estan allà, que no s'enganyen! Que intenten enganyar-nos sempre que poden, això ho tenim molt clar. I que puguen donar ordres com la de carregar contra manifestacions d'estudiants, quan no s'han atrevit altres voltes amb moltíssima més alteració de l'ordre públic, a carregar contra la gent perquè no els convenia encara que feren verdaderes barbaritats, i tan sols els acompanyaren perquè no passara res. Això haurien d'haver fet amb els nostres estudiants, i no tractar-los d'enemics.

Sobre les retallades, què hem de dir? Si veiem que s'han gastat i es

gasten els diners, en grans events, firmats fa menys de dos mesos el de la FI fins al 2014, que ells no s'han privat de cap dels seus sous: alguns, senyors i senyores dels dos partits majoritaris, continuen cobrant fins a 3 i 4 sous que poden arribar a més de 150.000 euros per any, sense cap "sofoco", i que troben que un sou mínim interprofessional, pot ser de 641 euros/mes, és a dir, rondant uns 7700 euros/ any, i encara els

sembla bé que hi haja contractes de menys, doncs, la cosa pinta malament. O per a nosaltres, si no fem res, o per a ells, si de veritat fem el que mereixen.

El que veiem és que no es persegueix el frau fiscal, que el mateix govern, paga i envia diners a gent en paradisos fiscals, que no han posat un impost per a grans rendes, o grans fortunes, que en aquests temps de crisi, són les que poden pagar sense patir. Al

contrari, les grans fortunes guanyen en esta crisi més diners, i els que ho paguem som els treballadors de l'empresa privada o de la pública, que som els que no hem provocat el forat. En canvi, els bancs salvats amb els diners públics, tenen més beneficis que mai. Vaja, una mà per a guanyar, i una altra per a no perdre.

Trobe que és necessari que lluitem, perquè els que viuen d'allò públic, com si d'un recurs propi es tractara, i a més sense fer oposicions, no ens deixen a tots sense el que és molt nostre, retallant en serveis als ciutadans i sous als funcionaris.

Ànim, que som una gran minoria.

Marisa Riera
(Valencià Elemental nit)

RETALLADES PER ACÍ, RETALLADES PER ALLÀ

Retallades pertot arreu, baixada dels sous, augment de la gent sense treball, retirada de beques de tot tipus... Que fort! Qui ens anava a dir que hui estaríem així, si fa tres anys tot era meravellós. Es van construir moltes més vivendes de les necessàries perquè deien que en feien falta (si el que passa és que en sobren per dalt del cap), gastarem el que no teníem, perquè els bancs ens deixaven tots els diners

que volguérem, es van fer moltes obres innecessàries perquè la Generalitat ens donava les subvencions, i ara, on estan els diners?, qui té la culpa del que ha passat? I la resposta és: TOTS. Tots nosaltres tenim una part de culpa per haver malgastat, per ser uns avariciosos i voler més i més, i per descomptat, la culpa és dels bancs i del govern que no han sabut "administrar" bé els nostres diners.

Desitge que tots puguem posar el nostre esforç per aconseguir eixir d'esta crisi que, només de manera conjunta (empresaris, treballadors, polítics...), podrem superar. Per a fer-ho realitat, haurem de tindre una actitud de col·laboració, deixant a part egoismes i interessos particulars i lligar les nostres forces per aconseguir allò que volem.

Consuelo Sempere Pelufo
Valencià Mitjà Nit B

Un recuerdo para Josefa

Estoy muy satisfecho de asistir a este colegio. Desde que llegué, vivo un sin fin de nuevas sensaciones, como son conocer nuevos compañeros y como lo son también algunas responsabilidades para mi persona.

La satisfacción de volver a ir a

clase después de tantos años, a esta edad, es como un nuevo brote cuando la hoja es casi caduca.

El ir asimilando cada día distintos conocimientos en las diversas clases a las que asisto, el esfuerzo de la mente por ingresar nuevos conocimientos, son sen-

saciones que hacía tiempo que no disfrutaba.

Es de agradecer el trabajo y la amabilidad de nuestros profesores, en la misma medida para todos los alumnos y el orden y la disciplina con que se rige la escuela.

Juan Costa (NEO II)

Despistes cotidianos

Somos un grupo de compañeras que vamos todas las tardes a la escuela de adultos. Como está un poco lejos cogemos el autobús todos los días, llenas de alegría y con mucha ilusión.

Una tarde hacía mucho frío, mientras esperábamos el autobús, estábamos todas juntas al sol y al mismo tiempo repasando unos deberes del día anterior, "unos refranes". De pronto llegó el autobús y ninguna nos dimos cuenta, Rosa exclamó: ¡El autobús, que nos deja! Todas corriendo, gracias a un semáforo que se puso en rojo pudimos

subir. El chófer riéndose y la gente que estaba dentro del autobús también. ¡Qué espectáculo, como si fuéramos niñas!

La cosa no quedó así, llegamos a la próxima

parada, en la Plaza Mayor, y bajamos casi todas riéndonos. Cuando el autobús se disponía a reanudar la marcha, dijo Ana: "¿Y Consuelo?" Nos mira-

mos, la hemos perdido, empezamos todas a llamar al chófer para que parara. Bajó Consuelo del autobús más tranquila que unas pascuas, no se había dado cuenta de nada, estaba hablando con un joven de 22 años entusiasmada, recordando cuando ella era joven. Si yo tuviera 22 años... Estaba en las nubes.

El reír es muy importante. Anécdotas como estas hay que tomarlas con alegría y buen humor.

Un grupo de alumnas de la escuela Enric Valor de Alzira

La postura en l'estudi

Mantenir una bona postura quan s'estudia, és important, per a evitar lesions i dolors musculars.

D'una mala postura poden sorgir lesions al cap dels anys, principalment al coll, als muscles, i provocar desviacions de columna, deformacions dels ossos.

Una bona postura evita els dolors, perquè si l'esquena no està ben recolzada, aquesta i el coll

s'inclinen excessivament i això comporta dolors musculars.

Canviar la postura de tant en tant és molt bo, és saludable i beneficia la concentració.

Per últim cal fixar-se més en la postura que adoptem a l'hora de posar-nos a estudiar perquè l'estudi siga còmode i saludable.

Alumna de NEO II

La crisis en Espa1a

Antiguamente nuestros abuelos lo pasaron bastante mal; no tenían lavadoras, comían en una cazuela todos...

Nuestros padres vivían ya mejor que ellos y nosotros mucho mejor, porque tenemos de todo; pero ¿y nuestros hijos?, ¿cómo van a vivir con esto de la crisis?

Espero que no vayamos hacia atrás, espero que no sea así; aunque yo cada día lo veo peor... más guerras... Todo está cambiando a peor, no sé a dónde vamos a llegar. Pero espero que hagamos algo al respecto antes de que sea muy tarde.

Ekaterina Chaplin
Castellano extranjeros II

¿Qué decir de la crisis? Que destruye las familias y las pequeñas empresas; que a los de mediano estatus se les hace pobres; a los pobres, marginados, y juntamente a los marginados les transforman en delincuentes; porque al no haber trabajo ni de dónde sacar "el pan de cada día", son forzados a cometer delito tras delito, hasta llegar al punto de que "la crisis" transforma a los más necesitados en suicidas o incluso en asesinos "suicidas". Claro está que con la crisis, los sueños de futuro casi ya no existen y que el optimismo en los ojos y en la vida de la gente se va mitigando a cada nueva noticia que se lee en el periódico o que se ve en el telediario de que ha subido el IVA, de que el gas, la gasolina y la luz subirán de precio. Y, por si no fuera bastante, un salario mínimo base que está por debajo de muchos otros países de la Comunidad Europea.

El colmo de la crisis es que el sector docente y de la salud del país, tenga que luchar por sus derechos en la calle y sufrirán violencia física de aquellos que en teoría deberían protegerles. ¡Vaya, vaya con la dichosa crisis! El que no la sufre, dichoso es. ¡FELICIDADES! Y espero que no sufras con la crisis nunca en tu vida; como muchos la sufrimos día tras

día. Lo único que nos queda es la poca esperanza de creer que nuestros gobernantes sepan lo que hacen y que no nos podemos rendir ante nada y ante nadie, que se ponga en contra de los derechos, como es la educación y la salud.

Porque, de lo contrario, ¿qué será del futuro de los mayores, del futuro de los jóvenes, de los niños? Y por fin ¿qué será del futuro de nuestra España? ¡Ay! La crisis, la crisis... ¿Qué decir de la crisis?

Renata Ventura Tavares Ribeiro
Castellano extranjeros II

El somriure

Narració guardonada amb el premi Sambori comarcal de 2012

El vaig veure un matí mentre esperava l'autobús i no vaig poder llevar-me'l del cap. El seu somriure es va quedar gravat en la meua memòria. Em va cridar l'atenció això, que somreia tot el temps i crec que no tenia motius per a fer-ho. La seua roba estava desgastada per l'ús, no per massa llavar-la, estava clar que eixa roba no s'havia llavat mai. Les seues mans estaven negres com l'atzabeja i en els peus portava unes sabates plenes de forats. Caminava molt lentament, com si no li importara el temps, i sobretot, somreia. Era impossible no fixar-te en ell. Tot i que anava tan brut, les dents eren blanques, molt blanques i quan somreia, brillaven com si foren perles. Portava a la mà una manta desgastada i bruta i l'agafava molt fort com si fóra un tresor per a ell. En realitat era el seu tresor, l'únic que tenia en la vida.

Eixe era el seu retrat i encara no he pogut oblidar-lo. Quan el recorde dues llàgrimes roden per les meues galtes, i en contrapunt, aflora a la meua boca el millor somriure.

Ell va canviar la meua vida.

El dia que el vaig conèixer feia un fred que penetrava en cada porus de la pell, però a ell pareixia com si no el molestara. Jo portava un jersei i uns pantalons de llana, amb un abric molt gros que em protegia del fred, en canvi, ell quasi no portava roba, pareixia eixit d'un altre planeta.

Es va dirigir cap a mi i va dir:

—¿Señorita, podria donar-me una moneda para poder comer?

Parlava en castellà, tal vegada no fora d'ací. I, és clar, va somriure. Vaig obrir el moneder i li vaig donar unes monedes. En agraïment, ell va tornar a somriure i jo vaig fer una cara com si estiguera babaua, no podia deixar de mirar-lo. Després, va con-

tinuar caminant lentament cap a la seua destinació.

Cada matí quan estava en la parada de l'autobús, l'esperava. Crec que era el meu amulet. Allò que em donava forces per a emprendre el dia feliç. Quan el veia travessar el pas de vianants cap a mi, sabia que tot aniria bé. I sobretot feia que, sense voler, jo alçara les comisures de la boca i li tornara el somriure. Feia molt de temps que jo no somreia. La meua vida era molt millor que la seua, i en canvi, ell pareixia més feliç, què dic? el més feliç del món. Conèixer-lo em va fer reflexionar sobre la meua vida i la sort que tenia. Jo tenia un treball acceptable, una casa on viure, un gos que em feia companya i podia menjar cada dia el que volguera, i en canvi, no era feliç i ell, que només posseïa una manta vella, pareixia l'

home més afortunat del món. Així és la vida.

Ell va canviar la meua vida, com havia dit abans. Va canviar el color amb que jo mirava el cel. Va passar de ser gris a blau. Un blau que il·luminava la meua mirada. Me'n vaig adonar que venim a passar una estona per esta vida, que hem d'aprofitar i gaudir cada moment i que hem de ser feliços amb el que tenim.

Així que, un matí, que feia un fred de mil dimonis, jo amb el meu somriure i un bonic paquet embolicat amb papers de colors en les mans, vaig esperar a la parada de l'autobús a veure'l creuar cap a mi. Esperava que la manta nova i molt calenteta que li havia comprat, li agradara. Volia agrair-li que m'haguera retornat el somriure.

Però això no va ocórrer. Vaig deixar guillar l'autobús que em portava a la faena, el vaig buscar pel parc on dormia totes les nits, vaig preguntar per ell als altres, però ningú no en sabia res. Ni tan sols el coneixien... ni l'havien vist mai.

Consuelo Sempere

Pelufo.

Mitjà valencià.

Contes contats 1

Hi havia un poblet on tots els seus habitants vivien molt tranquils, cadascun d'ells tenia un ofici. Estava el fuster, que feia portes, taules, cadires i moltes altres coses. També hi havia un sabater que arreglava i feia sabates per a tots els peus, un carnisser, un verdurer, una costurera, un peixatera i moltes altres persones i cadascuna al seu lloc.

Un dia que feia molt de solet, els ocelllets cantaven i un xiquet, que estava jugant al jardí de sa casa, va sentir una granota raucant a l'estany del costat i va pensar "m'agrada molt escoltar la granota, em recorda el camp, el sol i el jardí; crec que l'agafaré i me l'emportaré dins de ma casa.

Dit i fet, li va construir, amb una peixera vella que tenia, un estany artificial on la granota podia raucar i nadar.

El seu pare, que era el carnisser, va veure un negoci clar i es va dir:

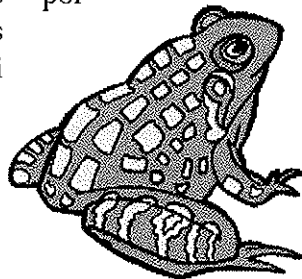
-Agafaré totes les granotes que trobe i les vendré com a mascotes i uns diners extra tindrem, ens n'anirem de vacances on mai ningú del poble haja anat, algun lloc llunyà i exòtic.

Així ho va fer. Va eixir de casa el diumenge de bon matí ben decidit a caçar granotes i va passar tot el dia agafant les granotes que hi havia al llac, les de l'estany i fins i tot les del riu que passava pel costat del poble, va tornar a casa ja entrada la nit amb un sac ple. L'endemà se n'anà a la carnisseria i hi va penjar un cartell ben gran on es podia llegir:

"Es venen granotes a bon preu per a tenir-ne cura com a mascota. No l'has de traure a passejar, el meu fill en té una i n'està encantat."

Eixe dia la venda fou un èxit: les granotes es van acabar. Tot el món volia tindre una mascota tan peculiar, ningú no volia ser menys que el veí.

Al cap d'un temps, es van adonar els habitants del poble, que hi havia més mosques, que al camp les erugues es menjaven els encisams i els mosquits els picaven per la nit. Ja no es parlava d'altra cosa al bar del poble i una por

col·lectiva començava a aflorar. Fins que arribà el dia en què la situació fou insostenible: no es podia caminar pel carrer, els insectes es contaven per milers i l'alcalde va decidir fer una reunió a l'Ajuntament per veure de trobar una solució.

Quan estaven tots reunits van començar a queixar-se:

-Hem de trobar la font del problema.

-D'on vénen tots aquests insectes?

-Per què han vingut a viure a aquest poble?

Tots estaven cridant desesperats i ningú no trobava la clau de l'assumpte. De sobte d'entre la gent es va sentir una veu calmada i pausada: era l'home més vell del poble, que a poc a poc els deia:

-Vosaltres ho heu provocat amb el vostre egoisme, créieu que podíeu agafar una criatura que pertany a la natura i tancar-la a les vostres cases per poder guanyar uns pocs diners i omplir les vostres vides des-saborides.

-Què penseu que mengen les granotes? El que realment els agrada a elles no és aquell menjar prefabricat que els doneu, el que més els agrada menjar són insectes. Sí, insectes, senyors, heu llevat totes les granotes del poble i totes aquestes mosques i tots aquests mosquits ens han envaït perquè ningú no se'ls menja i han anat creixent d'una manera desorbitada. Si voleu que la pau en el poble torne a regnar, les granotes al seu lloc haureu tornar.

I així ho van fer. Tots els habitants del poble correueren a les seues cases per soltar a les seves mascotes al llac, l'estany o al riu i prompte tots eixos insectes tan molestos van desaparèixer com per art de màgia. Al poble es tornà a respirar tranquil·litat i assossec i els dies tornaren a passar amb la calma i l'equilibri desitjat. En el planeta Terra cada planta o ésser viu té la seua funció, si en massacrem qualsevol, es produeix un desequilibri en la natura i contra nosaltres es tornarà, cuida el teu entorn i l'estabilitat regnarà.

Sílvia Monròs
Gumilla. Mitjà Nit B

Contes contats 2

Hi havia una vegada tres porquets que es dedicaven a l'agricultura i a la ramaderia. Vivien a Carcaixent, un poble de la Ribera molt tranquil. Tots els dies s'aixecaven a les cinc del matí, es llavaven, es vestien, es desdijunaven i se n'anaven al camp a ocupar-se dels animals. Treballaven molt durament, de sol a sol, agafaven el fruit del seu esforç, les bledes, les tomaques, les creïlles, els ous, la llet i tota classe d'aliments i ho portaven tot al mercat central que hi havia en una ciutat que es deia Xàtiva, on el llop era l'amo de les parades que allí arplegaven els productes que tots

els llauradors i ramaders de la contornada portaven per a poder vendre'ls. El llop era molt llest, a més de malvat; així, els ho comprava tot per pocs diners als tres porquets que eren molt bons i molt humils, i ells mai no es queixaven de res.

Tots els productes que havia anat comprant per pocs diners, el llop els venia després per les botigues a uns preus desmesurats.

Hi havia una xiqueta, Caputxeta Morada, com tot el poble la coneixia per la seua capa de color morat, que tenia una botiga. El llop era qui li venia el gènere perquè ella el venguera

després, però el llop li ho cobrava tot tan car que ella quasi no guanyava diners.

Un dia va tornar a casa i li va dir al seu marit:

-Patufet, n'estic farta, ja no puc més, aquest llop és una mala bèstia, em cobra tan car que no

tinc beneficis a la botiga i per molt que treballo, no puc tirar endavant.

Mentre el matrimoni conversava hi havia un pardalet a la finestra que ho escoltà tot i tingué una idea genial:

-Aniré a buscar els tres porquets i els ho contaré tot.

L'ocellet va volar a la casa dels tres porquets i els va dir tot el que havia escoltat i el pla que havia ideat. Als tres porquets els va semblar genial i corregueren tots tres fins a casa de Caputxeta i Patufet. Trucaren a la porta tot seguit i, en obrir Caputxeta va preguntar:

-Què voleu amb tantes pressures?

Els tres porquets li van dir:

-Ens ha contat un pardalet el que et passa amb el llop, nosaltres som els que li portem els productes i ens paga una misèria i l'ocellet ens ha contat un pla que ens convindria tant a vosaltres com a nosaltres. El llop pagarà tot el que s'ha aprofitat. D'ara endavant, nosaltres et durem els aliments a la teua botiga, cobrant-te un preu moderat i així tots dos guanyarem un poc més, i els guanys del llop ens els repartirem. Què et sembla la idea?

-Genial, porquets, a partir d'ara així ho farem.

L'ocellet havia anat contant tot el que havia succeït pertot arreu, aconseguint així que molts altres es convertiren en clients també.

Al cap d'uns dies al llop se li acabaren els diners, ja que no parava de gastar-se'ls, i hagué de buscar-se la vida en un altre lloc. Es va quedar sense feina i va haver de demanar ajuda als tres porquets. Ells, que eren molt bons, s'apiadaren del llop i li van donar un treball al camp. Així va ser com el llop va haver d'agrair als porquets, de qui ell s'havia aprofitat, que l'ajudaren en un moment tan delicat.

Sílvia Monròs Gumilla.
Mitjà Nit-B

"Títanic", cien años después

El *RMS Titanic* (en inglés: *Royal Mail Steamship Titanic*, Vapor de Correo Real Titanic) era el segundo de un trío de transatlánticos conocidos como clase *Olympic*. El *Titanic* fue, en su tiempo, el barco de pasajeros más grande y lujoso del mundo, seguido por el *RMS Olympic*. Su creador fue Thomas Andrew y se inició su construcción en el astillero Harlan en Bes-
ted. Trabajarían en ello 3000 hombres durante más de dos años. El barco pesaba más de 52.000 toneladas y tenía la altura equivalente a un edificio de 11 pisos. Era una especie de palacio flotante en donde viajaban 2227 personas entre pasajeros y tripulación.

Fue un auténtico reclamo para los ricos

de la época, que no se quisieron perder el lujo y la ostentación de viajar en un barco semejante. Serían los pasajeros de primera clase, unos 325, y disponían de todo tipo

de comodidades: gimnasio, piscina, biblioteca... Pertenecían a la élite de la sociedad angloamericana y llevaban grandes cantidades de equipaje y sirvientes. El hombre más rico a bordo era el Coronel Jacob Astor, que viajaba con su joven y hermosa esposa, que estaba embarazada. Otro matrimonio millonario, los Vanderbilt, decidieron no ir al viaje en el último minuto. Sus sirvientes y equipaje ya estaban en el barco y se hundirían con él.

Sin embargo aunque La historia siempre ha

hablado de personajes ricos y famosos que se embarcaron en el *Titanic*, la realidad fue que tres de cada cuatro pasajeros pertenecían a la clase media y clase humilde, gente trabajadora y gente con pocos recursos económicos que pretendían viajar a América en busca de nuevos horizontes, en busca de una nueva vida. Fueron las verdaderas víctimas del *Titanic*.

El 10 de abril de 1912, el *Titanic* inició su viaje inaugural partiendo desde Southampton (Inglaterra) con destino a Cher-

El *Titanic* y el *Olympic*, los dos barcos gemelos.

Una imagen de la búsqueda de supervivientes.

3. El comportamiento del capitán Edward John Smith también fue criticado, sobre todo porque había mantenido el barco a una velocidad demasiado alta, dadas las condiciones de navegación.

4. El papel del tiempo meteorológico y climático, que desplazó hacia latitudes más meridionales los icebergs.

Launch

"TITANIC"

AT BELFAST.

Wednesday, 31st May, 1911, at 12:15 p.m.

Admit Free.

Invitación para la botadura del Titanic.

5. El carácter inesperado del suceso, agravado por la supuesta afirmación de los constructores del barco de que "jamás se podría hundir".

6. La codicia de la compañía propietaria, la White Star Line, que incitaba al capitán a continuar navegando a toda máquina, a pesar de que atravesaban una zona de icebergs.

7. La imperdonable demora a la hora de enviar las llamadas de socorro. La tardía recepción de las llama-

das hizo que los barcos que acudieron en ayuda de los naufragos no llegaran al rescate hasta dos horas después del hundimiento.

Un elemento memorable del suceso estuvo en la actitud de la banda de música del barco, que continuó tocando para calmar al pasaje hasta el último momento a pesar de que la nave se estaba hundiendo.

Sólo se recuperó la tercera parte de los cadáveres de los más de 1.500 muertos de aquel desastre. Aún hoy hay bastantes dudas sobre si todos los cuerpos sepultados en los cementerios americanos eran realmente los de los españoles que se dejaron la vida en el Atlántico Norte aquel 15 de abril de 1912.

El naufragio supuso una conmoción en el mundo entero, sobre todo en Nueva York y en Inglaterra. Tras el hundimiento, varias comisiones de investigación

Reconstrucción de un camarote de primera clase del Titanic.

fueron llevadas a cabo y sus conclusiones se utilizaron para mejorar la seguridad marítima, especialmente a través de nuevas regulaciones.

•Españoles en el "Titanic"

Diez españoles se encontraban a bordo del *Titanic*. Cuatro de ellos viajaban en primera y el resto en segunda, ninguno en tercera. Morirían en el naufragio tres hombres, Víctor Peñasco, miembro de una familia adinerada madrileña y que viajaba en su luna de miel; Servando Oviés, importante hombre de negocios asturiano, y Juan Monrós, camarero y único español de la tripulación.

•Los últimos supervivientes

Millvina Dean fue, hasta su

muerte el domingo 31 de mayo de 2009, la última superviviente de la tragedia, pero era demasiado joven en el momento del naufragio para recordar cualquier cosa. Barbara West murió el 16 de octubre de 2007 a la edad de 96 años, también era muy joven cuando el naufragio.

•Los restos del "Titanic"

Durante 73 años no fue posible determinar exactamente donde se había ido a pique, y menos precisar la posición exacta de sus restos. La primera expedición partió en 1963, pero fracasó debido a la falta de fondos. A 4000 metros de profundidad sólo es posible trabajar usando submarinos especiales y resultaba demasiado oneroso. En 1980 el oceanógrafo

Robert Ballard persuadió a la armada estadounidense de desarrollar un sistema de investigación submarina conjuntamente con su instituto. El 1 de septiembre de 1985, la pantalla de un submarino no tripulado mostró las primeras imágenes del naufragado *Titanic*. Las fotografías, que fueron impresas en todo el mundo como la primera documentación sobre el barco, confirmaron la

teoría de que el inmenso cuerpo del buque se había partido en dos.

Esta famosa expedición fue seguida pronto por otras investigaciones cuyos objetivos no eran solo examinar el naufragio: mucho de los objetos de valor pertenecientes a los pasajeros fueron recuperados de esta forma. En la actualidad, cualquiera puede sumergirse hasta la tumba de este famoso barco, es decir, cualquiera que esté dispuesto a abonar los cerca de 3000 euros

que se paga por este privilegio.

•Fuentes de internet:

-WIKIPEDIA: s. v. "RMS Titanic"

-WIKIPEDIA: s. v. "Hundimiento del Titanic"

-ELMUNDO: s. v. "Españoles en el barco de los sueños".

•Autores del artículo:

Ángel Iñigo,
Mª Carmen Chordà (GES II nit),
Estela Guisado,
Enrique Llopis,
Cristian Esteve i
Raquel Martínez (GES II matí)

Quando habla la naturaleza

Nuga Idriss M.H.

Diferentes culturas a lo largo de los tiempos han pronosticado los grandes desastres naturales que llevarán a la raza humana a su total exterminio. El fin del mundo.

Desde la utilización de los combustibles fósiles, es decir, el nacimiento de la era del petróleo, con una economía mundial basada en sus derivados: plásticos, combustibles, productos sintéticos, etc. hemos causado graves heridas a nuestro planeta. Hemos provocado la desaparición de numerosas especies de animales y plantas... Hemos contaminado la tierra que cultivamos con la utilización de pesticidas y productos químicos. Hemos contaminado el medio acuático vertiendo

a ríos y mares sustancias altamente tóxicas. Hemos contaminado nuestro aire con la emisión de gases procedentes de todo el entramado montado alrededor del petróleo y sus derivados. Realizamos en el nombre de la ciencia numerosos ex-

perimentos genéticos creando virus y bacterias con fines militares... Los intereses económicos de unos pocos con la excusa del progreso nos están llevando a un futuro incierto con el deterioro del planeta y como consecuencia de nuestros alimentos. Las autoridades mundiales anteponen sus intereses particulares al interés general por salvar al planeta, nadie está dispuesto a cambiar sus hábitos de vida por emitir menos CO₂ a la atmósfera... Si no se ponen pronto remedio, la naturaleza se revelará violentamente contra el hombre con un gran aumento de cataclismos naturales y hambrunas a nivel mundial. Nadie se salvará, esto nos llevará a la autodestrucción de la humanidad.

Bicentenari de la constitució de Cadis

¡Viva la Pepa!

Fa 200 anys, simultàniament a la guerra de independència contra els exèrcits de Napoleó, començava una revolució liberal.

Una Junta Central convocava les Corts, que per circumstàncies del conflicte, es reunien a Cadis. S'iniciava el camí cap a la consecució de les llibertats individuals, els drets dels ciutadans i la fi d'una societat basada en els privilegis.

Durant el procés, el rei borbó Ferran VII estava empresonat a França per Napoleó. Però cal dir que aquest encarcerament no era massa sever, ja que vivia en una propietat rústica a Valençay. Allí rebia classes de ball, música i disposava de llibertat per a muntar a cavall i celebrar festes.

El dia 1 de gener de 1810 una junta de govern convocava eleccions a

Corts per a elegir els diputats encarregats de l'elaboració d'una Constitució. S'establia un diputat per cada 50.000 ànimes (segons el cens de 1797 Espanya tenia 19.541.223 habitants) També hi hauria diputats de les colònies americanes.

Després de més d'un any de discussions, el 19 de març de 1812, dia de Sant Josep -d'ací el nom de la Pepa- s'aprovava la primera constitució espanyola (la tercera del món després de l'americana de 1787 i la francesa de 1791). Seria signada per 184 diputats, aquells que pogueren arribar a Cadis donades les dificultats causades per l'ocupació francesa.

En l'article 13 de la Constitució figurava: "El

objeto del gobierno es la felicidad de la Nación, puesto que el fin de toda sociedad política no es otro que el bienestar de los individuos que la componen" (destaque aquest article perquè la classe política prompte oblidà aquest principi i ara crec que no sempre el tenen molt present).

Tot i això el text constitucional seria un bon intent de canviar l'organització d'aquella societat. Entre els principis que quedaren establerts:

-S'afirma que el poder emana de la nació, (sobirania nacional).

-Les Corts deixen de ser una assemblea reunida per estaments (on l'església i la noblesa tenien quasi tot el poder decisor), per a ser una

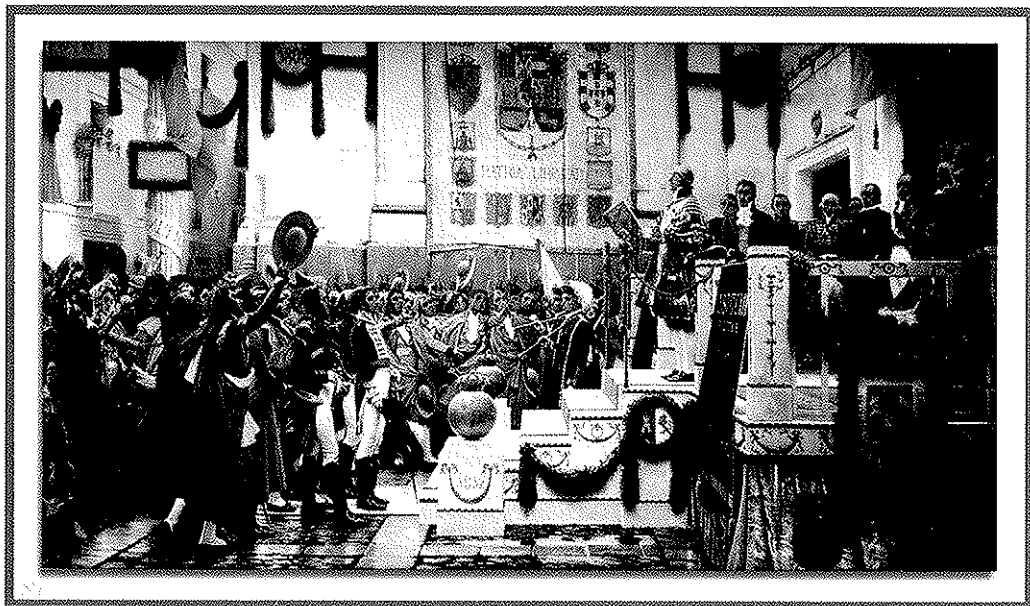
assemblea de diputats representants de la Nació.

-S'acaba amb la monarquia absoluta, d'origen diví, que passa a convertir-se en una monarquia constitucional amb poders limitats.

-Els espanyols deixen de ser súbdits per a convertir-se en ciutadans.

-S'acabava amb els privilegis fiscals de la noblesa i l'església.

Tanmateix la Constitució patia d'algunes deficiències importants: en primer lloc, la limitació del sufragi (dret a vot) als homes, i només aquells que tingueren un determinat nivell de riquesa. A més a més, sols tenien dret a ser elegits diputats els denominats "ciudadanos", majors de 25 anys. Segons el capítol IV, articles 91-92

Tallers

Los beneficios del taichí y el chikung

de la Constitució, no eren tals "ciudadanos" aquells que tenien alguna incapacitat física o moral, els servents domèstics, aquells que no tenien treball reconegut, els que estigueren processats per algun delict, i els que no sabien ni llegir ni escriure: o siga, més del 80% de la població.

En segon lloc, el poc de temps que va estar en vigor, ja que el rei Ferran VII *el Deseado* la va abolir quan tornà de França. I així, el 4 de maig de 1814 promulgà un decret que restablia la monarquia absoluta i declarava nul i sense efecte tot allò que havien fet les Corts de Cadis. Malgrat això, la Constitució de 1812 fou un referent en la història dins i fora de les fronteres d'Espanya.

La constitució espanyola actual (1978), elaborada durant l'inici de la nostra democràcia, tot i ser millorable, garanteix tot un munt de drets i llibertats per als ciutadans, com la igualtat davant la llei o el dret de vot de tots els espanyols sense excloure ningú per raons de sexe, riquesa, raça o religió.

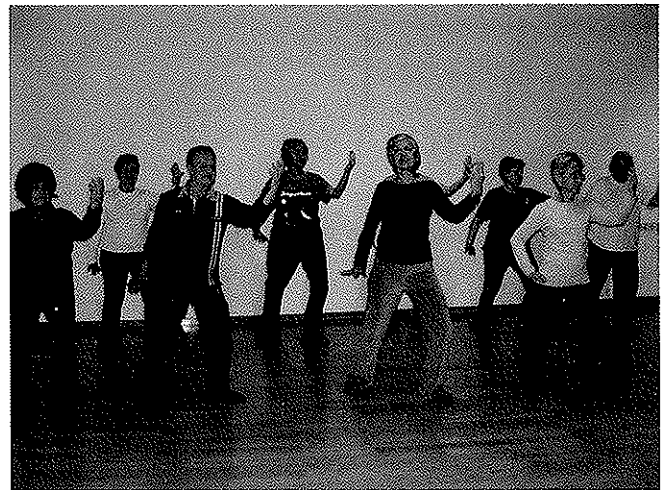
Inma Peris

El *Taichi Chuan* (Taiji quan) es un arte marcial interno que proviene de China y tiene efectos favorables en la salud, y sirve para mantenerse en forma. Sus movimientos son suaves y lentos, y cada persona los realiza según sus capacidades, por lo que resulta beneficioso para cualquier edad y condición física. Todos los movimientos deben estar en armonía con la respiración abdominal lenta y profunda y con la concentración del pensamiento, a fin de poder alcanzar la unidad del espíritu interno y de la apariencia externa.

En el *Taichi Chuan* se practican ejercicios que no sólo desarrollan y refuerzan los miembros y el tronco a través de los distintos movimientos, sino que también ayudan a fortalecer los órganos internos y el sistema nervioso central, estimulando la corteza cerebral y tienen un efecto positivo sobre el sistema inmunológico. Por ello, el *Taichi* está con-

siderado como un excelente ejercicio preventivo de enfermedades, curativo y de mejora de la salud, ya

mental. Aparte de ser una actividad excelente para la salud, también sirve para desarrollar la mente, mejorar la con-

que proporciona la capacidad de coordinar el *yin* y el *yang* de la persona, armonizando y equilibrando los niveles energéticos del cuerpo, manteniendo a la totalidad del ser en una condición de equilibrio dinámico, tanto física como psicológicamente.

El *Chikung* (Qi gong) forma parte de la medicina tradicional china y es el arte de cultivar la energía vital (*Qi*) para mantener la salud, lograr la fuerza interior y la lucidez

centración mental y la capacidad para la resolución de problemas, así como el cultivo de nuestras propias facultades y, en su nivel más avanzado, es espiritual, es decir, trasciende el ámbito de lo físico. Al igual que el *Taichi Chuan*, sus movimientos son suaves y lentos, ejercitados en coordinación con la respiración abdominal.

La práctica regular de *Chikung* ayuda a la curación y prevención de enfermedades, alivia

Exposició de "Patchwork"

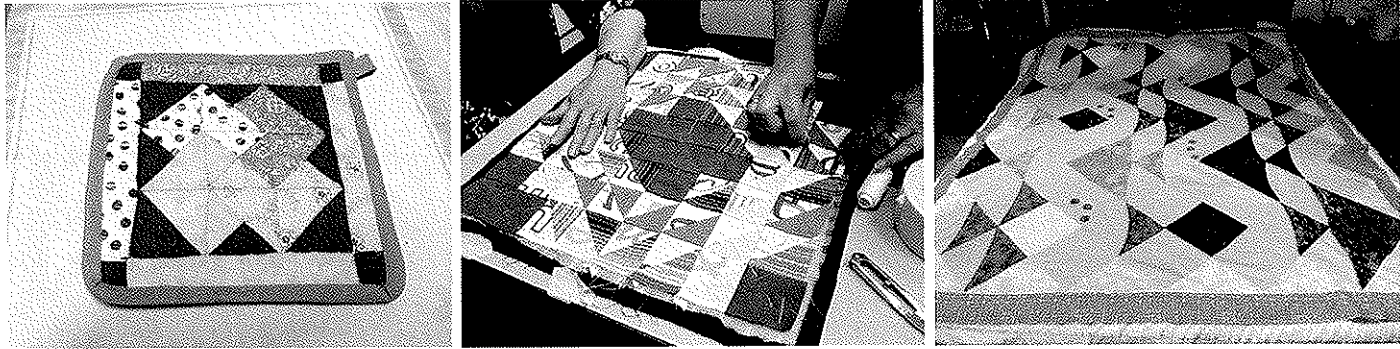
El *patchwork* es una tècnica que consisteix a cosir retalls de tela de colors, dibuixos i formes diferents. Si en principi era una labor de costura tradicional que feien les dones en casa per a aprofitar trossos de tela vells o inservibles, en la actualitat s'ha convertit en una activitat recreativa molt estesa, per a la qual s'utilitzen teles de molta qualitat i varietat, que es compren en botigues especialitzades, i que es cusen fins a aconseguir combinacions a vegades espectaculars.

A part del poder de relaxació de l'activitat, és una oportunitat per a expressar-se estèticament i

a més té uns resultats pràctics: poden fer-se des d'un cobertor per al llit, a draps per a diversos usos, fundes de coixins de tota classe i fins i tot adorns nadalencs, joguets, etc.

La professora del taller de *patchwork*, **Consuelo Mifsud**, ens ha fet arribar unes imatges del treball que es fa en aquest taller.

A final de curs la professora prepararà una exposició dels treballs elaborats per les alumnes, a la qual quedeu tots convidats. L'exposició tindrà lloc en el nostre centre durant la tercera setmana de juny.

Los beneficios del taichí y el chikung (Ve de la pàgina anterior)

el estrés y aumenta el nivel de energía. En la práctica de Chikung la respiración uniforme, lenta y profunda, por lo que se obtiene un mejor intercambio de oxígeno y anhídrido carbónico, un aporte sanguíneo más eficaz para abastecer de nutrientes a todas las células y para limpiar de toxinas el cuerpo. Este incremento en el aporte de oxígeno por inhalación implica una provisión mayor de energía, lo que confiere una

mayor resistencia corporal, una capacidad de autoregeneración celular mayor y un sistema inmunitario más eficaz.

La práctica de los ejercicios de Taichi y de Chikung nos ayuda a relajarnos y a fortalecer los músculos, articulaciones y ligamentos, al tiempo que aumenta nuestra agilidad, flexibilidad y coordinación de movimientos, mejoramos la circulación sanguínea y se adquiere un mayor equilibrio al

dirigir la atención al centro de gravedad del cuerpo. Se agudiza la sensibilidad, mediante la visualización interna del cuerpo y ayuda a controlar el estrés y aliviar la tensión y la ansiedad. Se enseña al practicante a sosegar su mente durante los ejercicios, lo que contribuye a la regulación de las funciones del sistema nervioso central y a la superación de la fatiga en otras áreas de la corteza cerebral. Todo esto esti-

mula un mejor flujo de *Qi* (energía), que reequilibra sus niveles en el cuerpo, eliminando el *Qi* viciado que bloquea los meridianos del cuerpo mediante la práctica de los ejercicios, y resolviendo así los desórdenes físicos y los trastornos emocionales, aumentando con ello la autoestima y manteniendo a la totalidad del ser en una condición de equilibrio dinámico tanto física como psicológicamente.

Eugenia Blanch

Els tallers d'Anglès: una finestra d'aire fresc

Quan vaig arribar per primera vegada al CFFPA Enric Valor en setembre de 2007, després de tants anys tractant d'entendre la problemàtica dels adolescents al Institut Rei En Jaume, moltes coses eren una novetat per a mi: l'edat dels meus nous alumnes, la forma de captar la seua atenció, en fi, la manera diferent de solucionar les xicotetes dificultats diàries. Però va ser potser el fet d'haver de donar Llengua Espanyola el que em va causar més incertesa en eixe primer moment. Jo, un professor immers en la llengua, la cultura i l'estil de vida anglosaxó, vaig haver de posar els cinc sentits a canviar de registre i passar de la meua volguda i coneguda llengua anglesa a eixa estranya i aliena llengua espanyola.

No obstant això, el més estimulante, desafiant i a la vegada ple de plaer no va ser només donar llengua espanyola o atendre els alumnes que es preparaven per passar la Prova d'Accés a la Universitat o els

que es volien treure el Graduat en ESO, va ser entrar en l'encantador món dels Tallers d'Anglès. Allí hi havia, i hi ha encara, uns alumnes majors àvids d'aprendre; alguns ja havien fet algun curs en el centre, i aquests els vam matricular en segon i tots els nous, que començaven de zero, a primer. Encara n'hi hagué dos que es matricularen en primer i en segon el mateix curs... Entrar en eixes classes tranquil·les, asosegades, plenes de bon humor amb eixos alumnes que porten un ritme plàcid i que sorprenentment fan unes preguntes o s'interessen per aspectes de la vida anglesa que jo

mai hauria pogut imaginar, és per a mi un repte diari que enriqueix i estimula la meua tasca docent.

Com que els alumnes del curs superior no volien abandonar el centre en juny i cada any es formava un grup nou de principiants, es va anar incrementant el nombre de nivells amb cada nou curs. Quan vam arribar a cinc nivells era ja inviable que jo poguera atendre tots cinc i va ser aleshores quan l'Associació d'Alumnes va contractar Laura. La nova professora d'Anglès del cinquè nivell i dels nous grups més dinàmics de Conversa d'Anglès. Així, cada any han augmentat els

grups que dona Laura i han disminuït els grups que done jo. Enguany els meus cursos són els Tallers dels nivells 3 i 4. Laura dona els nivells 1 i 2 (amb grups de matí i de vesprada nit) i els nivells 1 i 2 de Conversa. En total hi ha sis nivells.

Es pot dir, per a resumir, que aquestes classes d'anglès tan especials suposen per a la nostra escola un viver d'alumnes compromesos amb les tasques del centre, que estan disposats a participar en el Consell Escolar, en l'Associació d'Alumnes i en les activitats extraescolars que s'organitzen. Molts d'ells s'apunten al viatge de final de curs a països de parla anglesa. Any rere any continuen amb entusiasme estudiant anglès i el seu suport a l'escola és molt major que els de uns simples alumnes qualsevol amb necessitat d'un títol. Per tot això, gràcies als meus bons alumnes dels Tallers d'Anglès.

Enrique García
Cerdán

El ioga davant la crisi

Per a obtenir el millor de la vida, hem viure de manera plena i conscient cada moment. Però la majoria dels dies tenim la ment posada en deu coses al mateix temps.

En lloc de gaudir del trajecte que va de casa al treball, ens preguntem què ens dirà "el jefe" en arribar a l'oficina, o què farem per a dinar, o com els anirà als nostres fills en l'escola, etc.

La nostra ment és (tal com diuen en l'Orient), com una colla de mones encadenades que van pegant bots d'un lloc a

un altre sense tindre un instant de pau.

Quan prens consciència del moment present (en les classes de ioga), mitjançant la respiració no sols sentiràs una gran calma en la teua vida, sinó que alliberaràs la plenitud del teu potencial mental.

Sense la capacitat de concentrar-se, no és possible viure una vida plena i completa. Si et falta concentració mental suficient per a dedicar-te a una activitat durant un període determinat de temps, mai seràs capaç d'aconseguir els teus ob-

jectius, fer realitat els teus somnis o gaudir del procés meravellós que és esta vida.

La meditació és una tècnica mil·lenària que desenvoluparen algunes de les persones més sàvies del món, per a alliberar l'enorme potencial de la ment.

La meditació és un mètode per a formar la teua ment perquè funcione segons va ser dissenyada. I aquest és el benefici clau que et dona el IOGA.

La pau i la tranquil·litat que sentiràs després d'una sessió in-fluirà durant tots els

minuts restants del dia.

No et pots permetre ignorar el poder d'esta disciplina, sobretot en aquests moments de crisi.

Mati Beltran
Professora de ioga

Taller de monòlegs

Un monòleg es el fet de parlar sol amb un mateix o davant d'un públic. És comunicar pensaments o idees, improvisades o apregonades, fets reals o ficticis, on hi ha històries quotidianes contades sobretot amb un toc d'humor.

L'origen d'aquest taller sorgeix de propostes fetes per alumnes del centre, enguany és el primer curs que es fa, per la qual cosa està en fase experimental. No tenim professor, és a dir, tots el alumnes aprenem els uns dels altres. En les classes expresseu les

nostres idees, vivències, experiències. També debatem sobre temes d'actualitat, i sempre respectem les idees dels companys. Hem vist alguns documentals molt interessants i després els hem comentat entre nosaltres.

Al llarg del curs aprenem un monòleg per a fer treballar a la nostra memòria i adonar-nos que tenim la capacitat per a memoritzar una història de dos fulls. Tenim previstes algunes eixides a col·legis per a contar contes als xiquets, també a hospitals, residències, etc.

En aquest curs es pretén desenvolupar la creativitat que tots tenim (amagada moltes vegades darrere de la por, la vergonya i la falta de confiança). El taller potencia l'optimisme, ajuda en la comunicació personal, reforça l'autoestima i la

seguretat en un mateix. Minimitza la por al ridícul, ajuda a perdre la por de parlar davant de gent.

Si eres creatiu i vols demostrar-ho...Vine. T'esperem.

Elena Lloret i M.
Carmen Álamo

La cuina en temps de crisi: algunes idees

Tot el que ací explicarem està molt relacionat amb la compra dels productes d'oferta, de temporada... i amb la bona conservació de la matèria primera.

§ És convenient fer menjars senzills amb productes barats:

-verdures o espàrrecs silvestres amb oli, vinagre i sal,

-sopa d'all,

-peix al forn,

-fer un arròs o guisat amb allò que tenim en la nevera o el rebost, ja siga de peix, carn o verdura.

§ S'han de reutilitzar les sobres:

-les restes del "putxero", d'on es poden extraure uns magnífics canelons, unes mandonguilles o es poden fregir amb allets tendres.

-fem arròs o fideus amb el caldo del putxero,

-les restes del bollit, de les quals podem fer una ensalada russa natural de verdures amb tonyina, ou dur i maionesa que li pega vint bacs a la congelada,

-podem fer les tradicionals coques amb la verdura, el peix... que ha sobrat del dia anterior,

-si tenim fruita macedònica o amb perill de fer-

se malbé podem preparar una macedònia, que sempre té èxit a taula.

§ Cal fer servir matèria primera de temporada, que és més bona i més barata, com la fruita del temps, especialment la taronja, que té una temporada llarga i la podem aprofitar tota.

§ També és interessant la utilització de productes silvestres que pugues collir tu mateix, com els fruits i verdures de zones comunes, de la muntanya o dels marges; espàrrecs, móres silvestres, verdura per a bollir en primavera; rovellons

durant la tardor; caragols quan plou; peix de riu o de mar: els aficionats a pescar poden traure també algun benefici del seu temps lliure.

Però, per damunt de tot, cal usar grans dosis d'alegria, i paciència, molta paciència perquè açò de la crisi es veu que va per a llarg.

Per això, i com que no val la pena amargar-se més del compte, el cuiner del nostre taller, José Marco, ens ha volgut obsequiar amb una recepta que té les tres B, bona, bonica i barata. Allà va!

LOMOS DE BACALAO AL HORNO

CON FRITADA DE TOMATE, PIÑONES Y PASAS, Y GLASEADOS CON AJOACEITE Y MIEL

INGREDIENTES:

- Lomo de bacalao desalado.
- Tomates de pera o de rama.
- Piñones
- Pasas
- Ajoaceite
- Miel
- Aceitunas negras (opcional)

Se cogen los tomates, se hace una cruz con el cuchillo en la base y se pone agua a hervir.

Cuando el agua está hirviendo, se escaldan los tomates un minuto, se sacan, se ponen en agua fría, se pelan, se les quitan las semillas y se cortan en juliana.

Se saltea el tomate en una sartén con aceite caliente junto con las pasas, los piñones y una pizca de sal (que no quede muy hecho).

En una bandeja de horno, se recolocan los lomos de bacalao con la piel hacia abajo y se pone encima la fritura que hemos preparado con el tomate, los piñones y las pasas. Se pone por encima una generosa ración de ajoaceite y encima del ajoaceite una cucharada o chorrito de miel.

Ahora se pone al horno precalentado a 180º unos 12 minutos.

Se deja reposar... y ¡a comer!

Els alumnes del taller de Cuina en acció.

José Marco

Ens duen a rebolcons!

Retallades en la sanitat,
i també en educació,
però la bona veritat,
on no retallen és en presons.

Les maletes van i vénen,
totes elles lleven penes,
ells furten a mans plenes,
i a nosaltres ens condemnen.

Tenim molts casos con Furtel
que alguns polítics visten,
així també està Femarsa
amb qui depuren aigua i butxaca.

I la famosa Ciutat del gran Furt.
milions i milions "desapareguts"
que a més d'un han arreglat
i a més de mil han netejat.

La bombolla immobiliària
ha fet la crisi milionària
mentre el poble desgraciat
li deu tota la casa al banc.

Es podrien fer cent castells
Amb cent mil primeres pedres.
La foto, ells se l'han fet.
Els polítics, com enreden!

David Sifres

Mujer

¿De qué presumes, mujer?

Yo te diré de qué careces:

de sencillez, de alegría

de que te quieran como te mereces.

Tienes envidia de todo

no disfrutas de la vida

por donde vas, siembras discordias;

la soberbia te domina.

Por qué tanta avaricia y egoísmo

si al caminar por la vida

solamente encuentras espinos

que te pinchan y te mortifican...

Sé siempre muy generosa

dale todo a tu familia

porque la vida es corta

y hay que vivirla con armonía...

Cuando al final de la vida

Veas el atardecer

Pensarás que tú un día

Fuiste una gran mujer.

Una alumna de NEO II

UN PAÍS DEVASTAT.

UNA GENERACIÓ SENSE FUTUR?

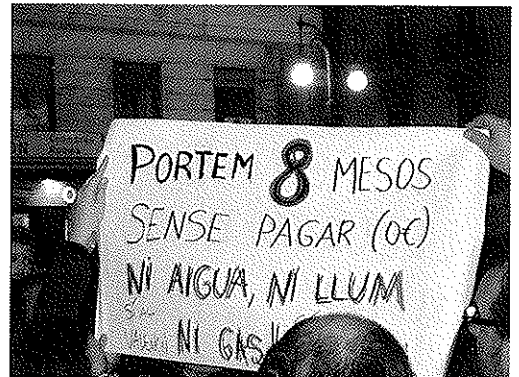
JUVENTUD SIN FUTURO
SIN CASA
SIN CURRO
SIN PENSIÓN
SIN MIEDO

THIS IS OUR COUNTRY
WE WILL OCCUPY IT
THE ST. ARE OUR STREETS
WE WILL OCCUPY THEM
WE ARE HERE, WE ARE GROWING.

WE ARE THE 99%

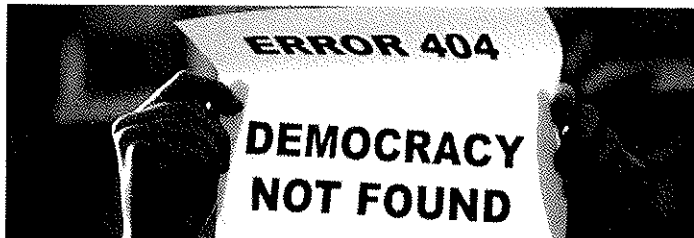
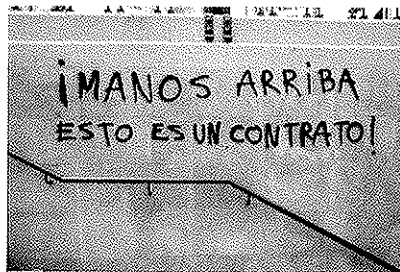
OCCUPY TOGETHER

Europa para los ciudadanos y no para los mercados

NO A LES RETALLADES EN ELS SERVEIS PÚBLICS
DEPURACIÓ DE RESPONSABILITATS EN EL CONSELL

15 M
LA RIBERA
TU TAMBÉ TENS VEU

MÉS VOU:
FACEBOOK: AC 15M LA RIBERA
TWITTER: @AC15M LA RIBERA
BLOG: 15M LA RIBERA BLOGSPOT.COM

